

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého senátu)

10. října 2017*

„Dumping – Dovoz jízdních kol zasílaných z Kambodži, Pákistánu a Filipín – Rozšíření konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny na tento dovoz – Prováděcí nařízení (EU) 2015/776 – Článek 13 odst. 2 písm. a) a b) nařízení (ES) č. 1225/2009 – Montáž – Provenience a původ dílů jízdních kol – Osvědčení o původu – Nedostatečná důkazní hodnota – Náklady na výrobu dílů jízdních kol“

Ve věci T-435/15,

Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd, se sídlem v Karáčí (Pákistán), zastoupená P. Bentleyem, QC,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené J.-F. Brakelandem, M. Françou a A. Demeneix, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), zastoupeným L. Ruessmannem, avocat, a J. Beckem, solicitor,

vedlejším účastníkem,

jehož předmětem je návrh na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/776 ze dne 18. května 2015, kterým se konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (EU) č. 502/2013 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Kambodže, Pákistánu a Filipín, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Kambodže, Pákistánu a Filipín (Úř. věst. 2015, L 122, s. 4; oprava Úř. věst. 2017, L 160, s. 37), v rozsahu, v němž se týká žalobkyně,

TRIBUNÁL (sedmý senát),

ve složení V. Tomljenović, předsedkyně, A. Marcoulli a A. Kornezov (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. května 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Nařízením (EHS) č. 2474/93 ze dne 8. září 1993 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky do Společenství a o konečném výběru prozatímního antidumpingového cla (Úř. věst. 1993, L 228, s. 1; Zvl. vyd. 11/05, s. 3) uložila Rada Evropské unie konečné antidumpingové clo na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny ve výši 30,6 %.
- 2 Na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), Rada nařízením (ES) č. 1524/2000 ze dne 10. července 2000 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2000, L 175, s. 39; Zvl. vyd. 11/33, s. 319), rozhodla zachovat v platnosti výše uvedené antidumpingové clo.
- 3 Na základě prozatímního přezkumu podle čl. 11 odst. 3 nařízení č. 384/96 Rada nařízením (ES) č. 1095/2005 ze dne 12. července 2005 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz jízdních kol pocházejících z Vietnamu a o změně nařízení č. 1524/2000 (Úř. věst. 2005, L 183, s. 1) zvýšila antidumpingové clo na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny na 48,5 %.
- 4 Rada prováděcím nařízením (EU) č. 990/2011 ze dne 3. října 2011 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 (Úř. věst. 2011, L 261, s. 2), rozhodla zachovat platné antidumpingové clo ve výši 48,5 %.
- 5 V květnu 2013 Rada na základě prozatímního přezkumu podle čl. 11 odst. 3 tehdy platného nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51, oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22, dále jen „základní nařízení“), přijala nařízení (EU) č. 502/2013 ze dne 29. května 2013, kterým se mění prováděcí nařízení (EU) č. 990/2011 (Úř. věst. 2013, L 153, s. 17), a rozhodla zachovat platné antidumpingové clo ve výši 48,5 %, s výjimkou jízdních kol vyvážených třemi společnostmi, kterým byly stanoveny individuální celní sazby.
- 6 Na základě šetření obcházení opatření vedeného na základě článku 13 základního nařízení přijala Rada prováděcí nařízení (EU) č. 501/2013 ze dne 29. května 2013, kterým se konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením (EU) č. 990/2011 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, ze Srí Lanky a z Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, ze Srí Lanky a z Tuniska (Úř. věst. 2013, L 153, s. 1).
- 7 Po obdržení nové stížnosti v roce 2014, která se tentokrát týkala možného obcházení antidumpingových cel vyvázejícími výrobci jízdních kol usazenými v Kambodže, Pákistánu a na Filipínách, přijala Evropská komise prováděcí nařízení (EU) č. 938/2014 ze dne 2. září 2014 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením Rady (EU) č. 502/2013 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem jízdních kol zasílaných z Kambodži, Pákistánu a Filipín, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Kambodži, Pákistánu a Filipín, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (Úř. věst. 2014, L 263, s. 5, oprava Úř. věst. 2014, L 341, s. 31). Během tohoto šetření, které se týkalo období od 1. ledna 2011 do 31. srpna 2014 (dále jen „období šetření“), žalobkyně, Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd., společnost s ručením omezeným založená podle pákistánského práva, obdržela od Komise „Formulář pro společnosti požadující osvobození od případného rozšíření cel“ (dále jen „formulář“), který vyplnila a odeslala dne 17. října 2014.

- 8 Z informací uvedených ve formuláři vyplývalo, že žalobkyně nakupuje jednotlivé díly jízdních kol ze Srí Lanky a Číny za účelem montáže jízdních kol v Pákistánu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla, že v posledně jmenovaném státě uvedené díly také vyrábí, Komise došla k závěru, že hodnota přidaná k zapracovávaným dílům během montáže nebo kompletace nečiní více než 25 % celkových výrobních nákladů ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení.
- 9 Žalobkyně připojila k formuláři tabulku F.2 se všemi nákupy dílů, které provedla v období od 1. září 2013 do 31. srpna 2014 (dále jen „sledované období“). V této tabulce žalobkyně označila jako své dodavatele pět společností, a to společnosti Creative Cycles Pvt Ltd, Great Cycles Pvt Ltd, Continental Cycles Pvt Ltd, Kelani Cycles Pvt Ltd a Flying Horse Pvt Ltd. I když je v tomto ohledu pravda, jak tvrdí Komise, že žalobkyně ponechala v této tabulce nevyplněný sloupec „propojené nebo nepropojené“, který umožňuje prokázat případné vazby s jejími dodavateli, je třeba nicméně uvést, že žalobkyně zmínila existenci vazeb mezi ní a společnostmi Great Cycles, když na straně 11 formuláře uvedla, že jejím vlastníkem a vlastníkem společnosti Great Cycles je jedna a tatáž osoba.
- 10 Dne 27. listopadu 2014 se na žádost žalobkyně uskutečnilo slyšení před Komisí, při kterém žalobkyně řadu věcí upřesnila a potvrdila obsah skutečností uvedených ve formuláři, a sice že během sledovaného období prováděla montáž jízdních kol v Pákistánu, ale méně než 60 % hodnoty dílů použitých při těchto montážních operacích pocházelo z Číny, a proto její montážní operace nepředstavují obcházení platných opatření ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení.
- 11 Komise v návaznosti na toto slyšení sestavila žádost o dodatečné informace, na kterou žalobkyně odpověděla dne 16. ledna 2015, přičemž v této odpovědi uvedla, že je propojena nejen se společností Great Cycles, ale také se společnostmi Creative Cycles a Continental Cycles, a v bodě 2 své odpovědi upřesnila, že zpočátku tyto dvě společnosti nezmínila, protože první společnost „ukončila činnost“ a druhá je „již zavřená.“
- 12 Ve dnech 17. a 18. února 2015 byla inspekce provedena nikoli v prostorách žalobkyně v Karáčí (Pákistán), jak bylo původně plánováno, ale z bezpečnostních důvodů se souhlasem žalobkyně v Katunayake (Srí Lanka), v prostorách společnosti Great Cycles, kam byly zaslány účetní doklady za účelem kontroly. Cílem této inspekce bylo zejména zjistit, zda podíl dílů z Číny je nižší než 60 % hodnoty všech dílů použitých při montážních operacích prováděných žalobkyní v Pákistánu. Komise se rozhodla zaměřit své šetření na údaje týkající se jednoho z dodavatelů žalobkyně, a to společnosti Flying Horse, jelikož žalobkyně od ní zakoupila 93 % dílů jízdních kol použitých při jejich montážních operacích v Pákistánu. V tomto ohledu vyplývalo ze skutečností uvedených v tabulce F.2, že uvedený dodavatel nebyl nijak se žalobkyní propojen, a z důkazů poskytnutých žalobkyní v průběhu inspekce na místě, že tento dodavatel byl prostředníkem, který díly nakupoval v téměř stejném objemu – 46 % v Číně a 47 % na Srí Lance všech dílů jízdních kol použitých při montážních operacích žalobkyně v Pákistánu – a dále je prodával žalobkyni. Zbývající část dílů si žalobkyně obstarávala přímo od srílanských a kambodžských dodavatelů.
- 13 Bylo zjištěno, že společnost Flying Horse zakoupila značné množství ráků, vidlic, ráfků ze slitiny a plastových kol od společnosti Great Cycles, výrobce dílů jízdních kol sídlícího na Srí Lance, propojeného se žalobkyní, jak je uvedeno v bodě 9 výše. Pneumatiky a pásy na ráfky byly naopak zakoupeny od společnosti Vechenson Limited, výrobce dílů jízdních kol sídlícího také na Srí Lance, který nebyl se žalobkyní nijak propojen. Komise došla k závěru, že posledně uvedená společnost je „skutečným výrobcem jízdních kol“ (bod 27 žalobní odpovědi). Poté, co Komise zjistila řadu anomálií, jako například neuhrazenou pohledávku žalobkyně ve výši 5 277 325 amerických dolarů (USD) vůči její dodavatelské společnosti Flying Horse, která se rovnala 90 % částky z prodejů uskutečněných žalobkyní v Evropské unii ve sledovaném období, uplatňování ze strany společnosti Flying Horse velmi variabilní marže při jejich prodeji žalobkyni, pokud jde o ceny účtované společností Flying Horse společnosti Great Cycles, počínaje prodejem se ztrátou až po marži ve výši téměř 20 %, a větší množství faktur,

vydaných buď společností Flying Horse žalobkyni, nebo přímo společností Great Cycles žalobkyni, jež byly stejného čísla a zněly na stejné množství a stejné částky, vyjádřila pochybnosti o vztahu mezi žalobkyní a uvedeným dodavatelem.

- 14 S ohledem na tyto praktiky si Komise rovněž kladla otázku, zda díly jízdních kol ze Srí Lanky, u nichž žalobkyně deklaruje původ z této země, jsou skutečně původem z této země. Žalobkyně v tomto ohledu předložila osvědčení o původu zboží na tiskopise A vydaná ministerstvem obchodu Srílanské demokratické socialistické republiky pro díly jízdních kol nakupovaných prostřednictvím společnosti Flying Horse od společnosti Great Cycles i od společnosti Vechenson. V rámci svého šetření Komise rovněž požádala o předložení důkazů poskytnutých na podporu žádosti o získání osvědčení o původu zboží na tiskopise A. Žalobkyně této žádosti Komise rovněž vyhověla.
- 15 Žalobkyně předložila Komisi osvědčení o původu zboží na tiskopise A, jakož i doklady vztahující se k těmto osvědčením o vývozech uskutečněných společností Vechenson a vývozech uskutečněných společností Great Cycles. Komise přijala jako důkazy o srílanském původu dílů jízdních kol osvědčení o původu týkající se společnosti Vechenson, ale odmítla tato osvědčení týkající se společnosti Great Cycles. Co se týče posledně uvedených osvědčení o původu zboží na tiskopise A, Komise zkoumala dva výkazy nákladů týkající se rámu a vidlic, první ze dne 17. prosince 2012 a druhý ze dne 12. prosince 2013. Oba měly razítko Ministerstva obchodu Srílanské demokratické socialistické republiky. Žalobkyně rovněž předložila výkazy nákladů týkající se ráfků ze dne 27. června 2014. Komise v této souvislosti zjistila několik předpokládaných rozporů, přičemž první se týkal skutečnosti, že pro některé typy rámu a vidlic chyběly výkazy nákladů, druhý se týkal toho, že dotčené výkazy nevycházely ze skutečných výrobních nákladů, avšak pouze z celkových odhadů výrobních nákladů, které platily pro neurčitý objem výroby po dobu přibližně jednoho roku, třetí souvisel s tím, že velikosti rámu a vidlic uvedených na osvědčeních o původu zboží na tiskopise A, neodpovídaly velikostem na výkazech nákladů, čtvrtý se týkal rozdílu mezi hodnotou „free on board“ (vyplaceně na palubu lodi, FOB) uvedenou na osvědčeních o původu zboží na tiskopise A a hodnotou FOB uvedenou v tabulce F.2 přiložené k formuláři, jakož i hodnotou jednotlivých faktur kontrolovaných v průběhu šetření a pátý rozpor souvisel s tím, že na osvědčeních o původu zboží na tiskopise A nebyla uvedena společnost Flying Horse.
- 16 Za těchto okolností požádala Komise během inspekce na místě žalobkyni, aby předložila důkazy k výrobním nákladům na díly vyrobené společností Great Cycles na Srí Lance během sledovaného období ve formátu tabulky F.4.1 formuláře. Na základě této žádosti žalobkyně předložila v požadovaném formátu vyžadované informace o celkových nákladech na výrobu všech dílů (rámy, vidlice, ráfky ze slitiny a plastová kola) vyrobených na Srí Lance společností Great Cycles během uvedeného období. Na základě těchto informací Komise vypočítala, že z celkového počtu surovin použitých při výrobě jízdních kol na Srí Lance pocházelo více než 65 % z Číny a pouze 31 % ze Srí Lanky a že během procesu výroby uvedených dílů na Srí Lance bylo k těmto surovinám přidáno méně než 25 % srílanské hodnoty. Dospěla tedy k závěru, že se žalobkyně podílela na obcházení opatření a sdělila jí tento závěr dne 13. března 2015.
- 17 Dne 23. března 2015 se na žádost žalobkyně konalo slyšení před úředníkem pro slyšení.
- 18 Ve svém písemném vyjádření ze dne 27. března 2015 k závěrům Komise žalobkyně tvrdila, že Komise nebyla podle právních předpisů oprávněna zpochybnit srílanský původ dílů, které dodávala společnost Great Cycles, neboť osvědčení o původu zboží na tiskopise A vydaná srílanským státem osvědčují tento původ a vzhledem k tomu, že čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení není pravidlem původu, Komise ho nemohla použít pro určení původu dílů vyrobených na Srí Lance.

- 19 Dne 18. května 2015 přijala Komise prováděcí nařízení (EU) 2015/776, kterým se konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (EU) č. 502/2013 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Kambodži, Pákistánu a Filipín, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Kambodži, Pákistánu a Filipín (Úř. věst. 2015, L 122, s. 4, dále jen „napadené nařízení“).

Napadené nařízení

- 20 Bod 13 odůvodnění napadeného nařízení uvádí zejména, že během slyšení žalobkyně před úředníkem pro slyšení, které se konalo dne 23. března 2015, byla projednána „důkazní hodnota“ osvědčení o původu zboží na tiskopise A pro součásti jízdních kol nakoupené od propojené společnosti na Srí Lance prostřednictvím obchodníka a „[obdobné]“ použití čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení pro součásti jízdních kol, které byly nakoupeny ze Srí Lanky.
- 21 Bod 22 odůvodnění napadeného nařízení zmiňuje skutečnost, že během sledovaného období byla žalobkyně jediným výrobcem jízdních kol v Pákistánu, který vyplnil formulář, a že její výroba představovala o něco více než 100 % celkového dovozu jízdních kol z Pákistánu do Unie. Odkazuje také na inspekci na místě zmíněnou v bodě 12 výše a uvádí, že žalobkyně byla považována za spolupracující.
- 22 V bodě 2.5.3 napadeného nařízení, nadepsaného „Pákistán“, jsou body 94 až 106 odůvodnění uvedeného nařízení věnovány šetření Komise týkající se žalobkyně. Úvodem Komise v bodě 94 odůvodnění napadeného nařízení poukazuje na vazby mezi žalobkyní a „společností na Srí Lance, která byla předmětem předchozího šetření ohledně obcházení opatření a na kterou se vztahují rozšířená opatření“, přičemž dodává, že akcionáři uvedené společnosti založili společnost v Kambodži, která se rovněž podílela na vývozu jízdních kol do Unie a „při tomto šetření nespolupracovala, i když v roce 2013 vyvážela výrobek, který je předmětem šetření, na trh Unie“. Komise v bodě 94 odůvodnění napadeného nařízení ještě dodává, že kambodžská společnost během sledovaného období ukončila svou činnost v Kambodži a převedla svou činnost na propojenou společnost se sídlem v Pákistánu.
- 23 V bodě 96 odůvodnění napadeného nařízení Komise zdůrazňuje, že při šetření nebyly zjištěny žádné praktiky překládky výrobků čínského původu prostřednictvím pákistánské společnosti a v bodech 98 a 99 odůvodnění uvedeného nařízení uvádí rozpory, které odhalila v průběhu stejného šetření a jsou uvedeny v bodech 13 a 15 výše. Body 100 a 101 odůvodnění napadeného nařízení Komise dále věnuje otázce důkazní hodnoty osvědčení o původu zboží na tiskopise A, jakož i podílu surovin pocházejících z Číny používaných k výrobě dílů jízdních kol na Srí Lance. Tyto body odůvodnění zní následovně:

„(100) Po poskytnutí informací [Po sdělení závěrů] [žalobkyně] vyjádřila nesouhlas s hodnocením Komise, že formuláře A/osvědčení o původu [osvědčení o původu zboží na tiskopise A], předložené k součástem jízdních kol nakoupeným ze Srí Lanky, nelze považovat za dostatečný důkaz k prokázání původu součástí jízdních kol. [Žalobkyně] tvrdila, že výkazy nákladů byly připraveny společností účetních expertů a že dovozci by se měli moci spolehnout na formuláře A/osvědčení o původu [osvědčení o původu zboží na tiskopise A] vydané ministerstvem obchodu Srí Lanky. [Žalobkyně] potvrdila, že výkazy nákladů nejsou podloženy skutečnými výrobními náklady pro součásti, ale vycházejí z pouhých odhadů budoucích nákladů platných po dobu přibližně jednoho roku. Kromě toho [žalobkyně] tvrdila, že čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení není pravidlem původu, a že jej tedy nelze použít pro posouzení původu součástí jízdních kol nakupovaných ze Srí Lanky.

(101) Jak je objasněno v 98. bodě odůvodnění, formuláře A/osvědčení o původu [osvědčení o původu zboží na tiskopise A] nebyly považovány za dostatečné důkazy k prokázání původu součástí jízdních kol nakoupených ze Srí Lanky, jelikož nebyly vydány na základě skutečných výrobních

nákladů, ale vycházely z odhadů budoucích výrobních nákladů, což neposkytuje žádnou záruku, že součásti jízdních kol byly skutečně vyrobeny s předpokládanými náklady. Kromě toho je třeba upřesnit, že Komise nezpochybnuje samotnou metodiku vydávání formulářů A/osvědčení o původu [osvědčení o původu zboží na tiskopise A] na Srí Lance, což není předmětem tohoto šetření, ale pouze posuzuje, zda jsou podmínky stanovené v čl. 13 odst. 2 základního nařízení v daném případě splněny. Za těchto okolností vzhledem k tomu, že čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení skutečně jako takový není pravidlem původu, se Komise oprávněně domnívala, že jelikož více než 60 % těchto součástí bylo vyrobeno ze surovin pocházejících z Číny a přidaná hodnota byla nižší než 25 % výrobních nákladů, mohla dospět k závěru, že tyto součásti pocházejí z Číny. Všechna výše uvedená tvrzení byla proto zamítnuta.“

- 24 Komise proto v bodě 104 odůvodnění napadeného nařízení uvedla, že během šetření nevyšlo najevo „žádné jiné dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod montážních operací kromě snahy vyhnout se stávajícím opatřením týkajícím se dotčeného výrobku“.
- 25 Body 144 až 147 odůvodnění napadeného nařízení jsou v rámci důkazu o existenci dumpingu věnovány metodice použité Komisí, která sestává zprvu z určení vážené průměrné vývozní ceny ve sledovaném období a poté zadruhé v jejím srovnání s váženou průměrnou běžnou hodnotou. Komise dochází k závěru, že v případě Pákistánu docházelo „k významnému dumpingu“ (bod 147 odůvodnění napadeného nařízení).
- 26 V bodě 163 odůvodnění napadeného nařízení, který odkazuje na bod 102 odůvodnění tohoto nařízení, Komise odmítla možnost osvobodit žalobkyni od případných rozšířených opatření z toho důvodu, že se „podílela na praktikách obcházení [, a proto] podle čl. 13 odst. 4 základního nařízení nelze této společnosti osvobození udělit“.
- 27 Komise tedy v článku 1 napadeného nařízení rozhodla o rozšíření konečného antidumpingového cla ve výši 48,5 % vztahujícího se na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny a uvedeného v bodě 3 výše na dovoz jízdních kol zasílaných mimo jiné z Pákistánu, když v čl. 1 odst. 3 tohoto nařízení uvedla, že „[c]lo rozšířené odstavcem 1 tohoto článku se vybere z dovozu zasílaného z Kambodži, Pákistánu a Filipín bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Kambodži, Pákistánu a Filipín, celně evidovaného v souladu s článkem 2 [prováděcího nařízení] a čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 [základního nařízení], s výjimkou výrobků vyrobených společnostmi, které jsou uvedeny v odstavci 1“.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 28 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. července 2015 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 29 Komise předložila svoji žalobní odpověď kanceláři Tribunálu dne 12. října 2015.
- 30 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 16. listopadu 2015 požádalo European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) o vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise.
- 31 Dne 7. a 18. prosince 2015 Komise a poté žalobkyně sdělily Tribunálu, že nemají námitky proti vedlejšímu účastenství sdružení EBMA.
- 32 Rovněž dne 18. prosince 2015 zaslala Komise Tribunálu žádost o důvěrné zacházení se žalobní odpovědí a přiložila k ní nedůvěrnou verzi žalobní odpovědi. Ve stejný den zaslala žalobkyně Tribunálu žádost o důvěrné zacházení s přílohami žaloby a žalobní odpovědi a přiložila k ní nedůvěrné verze těchto příloh.
- 33 Téhož dne, tedy 18. prosince 2015, předložila žalobkyně kanceláři Tribunálu repliku.

- 34 Dne 25. ledna 2016 předložila žalobkyně kanceláři Tribunálu nedůvěrnou verzi žaloby.
- 35 Usnesením předsedy sedmého senátu ze dne 9. března 2016 bylo sdružení EBMA povoleno vedlejší účastenství a bylo vyhověno žádostem hlavních účastníků řízení o důvěrné zacházení.
- 36 Dne 18. března 2016 předložila Komise kanceláři Tribunálu dupliku.
- 37 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 1. dubna 2016 žalobkyně potvrdila, že duplika neobsahuje důvěrné údaje.
- 38 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. dubna 2016 vedlejší účastník potvrdil, že nemá námítky vůči důvěrnému zacházení s žalobou, žalobní odpovědí a replikou.
- 39 Dopisem ze dne 20. dubna 2016 vyzval Tribunal hlavní účastníky řízení, aby předložili svá vyjádření k případnému přerušení řízení z důvodu existence šesti kasačních opravných prostředků před Soudním dvorem, které by mohly mít vliv na urovnání tohoto sporu.
- 40 Dne 26. dubna a 10. května 2016 odpověděly Komise a žalobkyně jednak to, že se tyto kasační opravné prostředky týkají postupu analýzy, který je třeba dodržet při výkladu a použití článku 13 základního nařízení, jakož i řádného rozložení důkazního břemene v rámci šetření ohledně obcházení opatření, což je otázka, která v projednávané věci nevystává, a jednak to, že s ohledem na své důvody se kasační opravné prostředky nejeví jako relevantní pro řešení projednávané věci.
- 41 Vedlejší účastník dne 2. května 2016 předložil kanceláři Tribunálu spis vedlejšího účastníka řízení.
- 42 Dne 26. května 2016 rozhodl předseda sedmého senátu, že řízení nepřeruší.
- 43 Dne 17. června a 8. července 2016 předložily Komise a žalobkyně kanceláři Tribunálu svá vyjádření ke spisu vedlejšího účastníka.
- 44 V návaznosti na změnu složení senátů Tribunálu byla věc přidělena novému soudci zpravodaji v rámci sedmého senátu.
- 45 Žalobkyně v podstatě navrhuje, aby Tribunal:
- zrušil napadené nařízení v rozsahu, v němž se jí týká;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 46 Komise podporovaná vedlejším účastníkem řízení navrhuje, aby Tribunal:
- žalobu zamítl jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 47 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání dne 17. května 2017, které se konalo částečně bez účasti veřejnosti, aby bylo možné se hlavních účastníků řízení dotazovat na přílohy obsahující důvěrné informace.
- 48 Na jednání vedlejší účastník vyjádřil připomínky ke zprávě k jednání, které byly zaneseny do zápisu z jednání.

Právní otázky

K přípustnosti žaloby

- 49 Komise, aniž formálně vznesla námitku nepřipustnosti, uvádí, že kdyby „žalobkyně byla pouhým obchodníkem s jízdními koly, nebyla by ode dne zavedení celní evidence předmětným výběrem cel osobně dotčena“. Připouští však, že „za zvláštních okolností tohoto případu by tato žaloba mohla být přípustná, jestliže se rozšířená cla vztahují nejen na jízdní kola zasílaná žalobkyní, ale také na jízdní kola, která sama vyrábí“, a jestliže se „žalobkyně účastnila šetření a její údaje byly použity orgánem pověřeným šetřením pouze v jejím postavení (údajného) výrobce jízdních kol“ (bod 92 žalobní odpovědi).
- 50 Kritérium, zakotvené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, podle něhož je žaloba fyzické nebo právnické osoby proti rozhodnutí, jež jí není určeno, přípustná pouze za předpokladu, že je tímto rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčena, představuje nepominutelnou podmínku řízení, kterou mohou unijní soudy kdykoli zkoumat i bez návrhu (usnesení ze dne 5. července 2001, Conseil national des professions de l'automobile a další v. Komise, C-341/00 P, EU:C:2001:387, bod 32, a rozsudek ze dne 29. listopadu 2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall a další v. Komise, C-176/06 P, nezveřejněný, EU:C:2007:730, bod 18).
- 51 V tomto ohledu je třeba hned v úvodu připomenout, že podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU může každá fyzická nebo právnická osoba za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci tohoto článku podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.
- 52 V tomto ohledu zaprvé stačí uvést, že pokud jde o osobní dotčení žalobce, unijní soud rozhodl, že některá ustanovení nařízení o uložení nebo rozšíření antidumpingových cel se mohou osobně dotýkat výrobců a vývozců dotčeného výrobku, kterým jsou přičítány dumpingové praktiky na základě údajů týkajících se jejich podnikání. Obecně tomu tak je v případě výrobních a vývozních podniků, které mohou prokázat, že byly identifikovány v aktech Rady a Komise nebo byly dotčeny přípravnými šetřeními (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. února 1984, Allied Corporation a další v. Komise, 239/82 a 275/82, EU:C:1984:68, bod 11, a ze dne 13. září 2013, Huvis v. Rada, T-536/08, nezveřejněný, EU:T:2013:432, bod 25).
- 53 Ve světle této judikatury je třeba konstatovat nejen to, že žalobkyně byla předmětem šetření, jak již bylo připomenuto v bodech 7 až 18 výše, ale také že byla identifikována v bodě 22 odůvodnění napadeného nařízení jako jediný výrobce jízdních kol se sídlem v Pákistánu. Kromě toho řada dalších bodů odůvodnění tohoto nařízení zmiňovala faktickou a právní situaci žalobkyně (viz body 21 až 27 výše). Je tudíž nesporné, že žalobkyně je napadeným nařízením osobně dotčena, a to i v rozsahu, v němž nařizuje výběr rozšířeného antidumpingového cla ode dne zavedení celní evidence.
- 54 Zadruhé je třeba konstatovat, že žalobkyně je napadeným nařízením bezprostředně dotčena. V tomto ohledu stačí uvést, že celní orgány členských států jsou povinny vybrat cla uložená antidumpingovým nařízením, aniž mají jakoukoli posuzovací pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. ledna 2014, BP Products North America v. Rada, T-385/11, EU:T:2014:7, bod 72 a citovaná judikatura).
- 55 Vzhledem k tomu, že žalobkyně je napadeným nařízením bezprostředně a osobně dotčena, je žaloba znějící na zrušení tohoto nařízení přípustná.

K přípustnosti určitých „žalobních důvodů“

- 56 Na podporu své žaloby žalobkyně vznáší jediný žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení. Tvrdí, že při použití tohoto ustanovení se Komise dopustila procesních a věcných pochybení a její úvahy jsou nesoudržné. Žalobní důvod zní následovně:
- Komise použila čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení na výrobu dílů jízdních kol na Srí Lance, ačkoli předmětem dotyčného šetření bylo údajné obcházení antidumpingových opatření prostřednictvím montážních operací v Pákistánu;
 - použila toto ustanovení jako pravidlo původu, kterým toto ustanovení není;
 - soudržným způsobem neprokázala nedostatečnou důkazní hodnotu osvědčení o původu zboží na tiskopise A;
 - nepřijala žádná opatření za účelem použití pravidel původu stanovených unijními celními předpisy.
- 57 Komise tvrdí, že žalobkyně vznáší v podstatě tři „žalobní důvody“, neboť postupně zpochybňuje zamítnutí své žádosti o osvobození, rozšíření konečného antidumpingového cla na dovoz jízdních kol, jež zasílá z Pákistánu, a výběr tohoto cla. Domnívá se, že první a třetí z těchto „žalobních důvodů“ jsou nepřípustné, jelikož nejsou doplněny vlastními argumenty, a v každém případě má za to, že jsou neopodstatněné.
- 58 Výklad žaloby zastávaný Komisí nelze přijmout. Žalobkyně totiž na podporu svých návrhových žádání znějících na zrušení vznáší jediný žalobní důvod, kterým tvrdí, že Komise právě tím, že se dopustila různých „procesních a právních pochybení, jakož i nesprávných úvah“, rozšířila na její dovoz konečné antidumpingové clo ve výši 48,5 %. Odmítnutí osvobození, rozšíření uvedeného cla a jeho výběr jsou přitom v projednávaném případě od sebe neoddělitelné, jelikož, jak je uvedeno v bodě 22 odůvodnění napadeného nařízení, zmíněném v bodě 21 výše, „[b]ěhem sledovaného období vyráběla kola v Pákistánu jedna společnost“, a to žalobkyně, která byla odpovědná za veškerý vývoz jízdních kol z Pákistánu do Unie. Rozšíření původního antidumpingového cla ve výši 48,5 % na tuto zemi bylo tedy nevyhnutelným důsledkem odmítnutí osvobození namítaného žalobkyní a rovněž bezprostředně vedlo k výběru tohoto cla.
- 59 Potvrzuje to rovněž samotné znění napadeného nařízení. Z bodu 163 odůvodnění napadeného nařízení, který odkazuje na bod 102 odůvodnění téhož nařízení, totiž vyplývá, že žádost o osvobození byla zamítnuta z jediného důvodu, že „se [žalobkyně] podílela na praktikách obcházení“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení. Z článku 1 odst. 3 napadeného nařízení, citovaného v bodě 27 výše, rovněž vyplývá, že samotný výběr konečného antidumpingového cla bylo přímým důsledkem rozšíření, o kterém bylo rozhodnuto v čl. 1 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 60 Je tedy třeba konstatovat, že tyto tři „žalobní důvody“ tvoří pouze jeden jediný, který zní na zrušení napadeného nařízení v rozsahu, v němž se týká žalobkyně, a je proto třeba zamítnout námitky nepřípustnosti týkající se dvou výše uvedených „žalobních důvodů“, jež vznesla Komise.

K věci samé

- 61 Před posouzením merita jediného žalobního důvodu považuje Tribunál za vhodné sdělit několik úvodních poznámek.

Úvodní poznámky

- 62 Zprvce Komise tvrdí, že „pořadí, ve kterém byla podána žaloba, nedodržuje postup stanovený v článku 13 základního nařízení“ (bod 60 žalobní odpovědi), a to nejprve povinnost prokázat, že jsou splněny čtyři podmínky stanovené v čl. 13 odst. 1 základního nařízení pro určitou zemi a poté posouzení důkazů předložených vyvážejícími výrobci na podporu jejich individuálních žádostí o osvobození. Komise nicméně připouští, že v projednávaném případě se rozdíl stanovený v článku 13 základního nařízení mezi jeho prvními dvěma odstavci „stírá skutečností, že žalobkyně je jedinou společností, která se v Pákistánu zabývá montáží jízdních kol“ (bod 66 žalobní odpovědi).
- 63 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně nezpochybňuje pořadí, ve kterém Komise v napadeném nařízení provedla čl. 13 odst. 1 a čl. 13 odst. 2 základního nařízení, pokud jde o existenci praktik obcházení v Pákistánu a poté posouzení její žádosti o osvobození. Komise mimoto sama uznala, jak je uvedeno v bodě 62 výše, že tento rozdíl se v projednávaném případě stírá, a ve svém vyjádření k možnosti přerušení řízení, uvedeném v bodě 40 výše, uvedla, že na rozdíl od věcí, ve kterých byly vydány rozsudky ze dne 26. ledna 2017, *Maxcom v. Chin Haur Indonesia* (C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P, EU:C:2017:61) a *Maxcom v. City Cycle Industries* (C-248/15 P, C-254/15 P a C-260/15 P, EU:C:2017:62), otázka pořadí posouzení zavedeného v čl. 13 odst. 1 a 2 základního nařízení v projednávaném případě nevzniká.
- 64 Zadruhé vedlejší účastník ve vyjádření vedlejšího účastníka a na jednání tvrdil, že pojem „země, na niž se vztahují opatření“ uvedený v čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení by měl být chápán tak, že odkazuje nejen na Čínu, ale také na Srí Lanku, tedy zemi, na kterou byla rozšířena původní opatření.
- 65 V této souvislosti je třeba konstatovat, že napadené nařízení nevychází z výkladu čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení, který prosazuje vedlejší účastník, a že tento výklad Komise v rámci projednávané věci nenavrhovala, nepřijala ani nekomentovala. Z celkového výkladu tohoto nařízení je totiž zřejmé, že pouze Čína byla považována za „země, na niž se vztahují opatření“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení. Nadto je třeba uvést, že období šetření v projednávaném případě částečně zahrnuje fázi, během níž antidumpingová opatření uložená na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny nebyla ještě rozšířena na jízdní kola zasílaná ze Srí Lanky, což prokazuje, pokud by to stále ještě bylo třeba, že tato země nemohla být v napadeném nařízení považována za „země, na niž se vztahují opatření“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení.
- 66 Je přitom ustálenou judikaturou, že v rámci žaloby na neplatnost Tribunál nemůže nahradit svým odůvodněním odůvodnění autora napadeného aktu (viz rozsudek ze dne 26. října 2016, *PT Musim Mas v. Rada*, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 64 a citovaná judikatura; v tomto smyslu rovněž viz rozsudek ze dne 14. prosince 2005, *General Electric v. Komise*, T-210/01, EU:T:2005:456, bod 359), což by bylo třeba provést, pokud by byl argument vedlejšího účastníka přijat. Uvedený argument tedy nemůže obstát.
- 67 Zatřetí je nesporné, že v projednávaném případě Komise nepoužila článek 18 základního nařízení, jenž se týká nedostatečné spolupráce. Komise se totiž domnívala, jak je připomenuto v bodě 21 výše, že žalobkyně spolupracuje. Argument vedlejšího účastníka, podle kterého byla Komise oprávněna použít tento článek, musí být tedy odmítnut jako irelevantní.
- 68 Začtvrté vedlejší účastník poukazuje na to, že společnost *Great Cycles* a žalobkyně tvoří „jedinou hospodářskou jednotku“ pro účely výkladu kritéria „nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku“, uvedeného v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení. Je však třeba uvést, podobně jako v bodě 65 výše, že napadené nařízení se neopírá o takovýto důvod a že tvrzení vedlejšího účastníka nemůže nahradit důvody uvedené Komisí v tomto nařízení, i kdyby bylo prokázáno. Tento podpurně vznesený argument tedy nemůže obstát.

K jedinému žalobnímu důvodu

- 69 Zprvce žalobkyně tvrdí, že jak ze znění čl. 13 odst. 2 základního nařízení, tak z judikatury (rozsudek ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 88) vyplývá, že toto ustanovení odkazuje na části montovaného výrobku „pocházející“ ze země, na niž se vztahují opatření, aniž slovo „pocházející“ musí být vykládáno tak, že vyžaduje, aby díly skutečně byly původem z této země. V projednávaném případě tedy skutečnost, že uvedené díly byly vyrobeny na Srí Lance a zaslány z této země do Pákistánu, nestačí k prokázání toho, že by neměly být kvalifikovány jako díly „pocházející“ z Číny ve smyslu čl. 13 odst. 2 uvedeného nařízení (body 22 a 23 žaloby).
- 70 Zadruhé při inspekci na místě předložila žalobkyně osvědčení o původu zboží na tiskopise A vydaná Ministerstvem obchodu Srílanské demokratické socialistické republiky, aby prokázala, že díly vyrobené na Srí Lance a zaslány do Pákistánu z této země jsou srílanského původu. Vzhledem k tomu, že o těchto osvědčeních hovoří unijní celní předpisy, jsou hospodářské subjekty oprávněny na ně spoléhat, nejsou-li formálně prohlášeny za neplatné v návaznosti na oficiální šetření unijních celních orgánů. Žalobkyně se proto domnívá, že vyhověla důkaznímu břemenu, jež nese v souladu s bodem 88 rozsudku ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada* (T-80/97 EU:T:2000:216). Upřesňuje, že výkazy nákladů vypracované účetními experty byly spojeny se závazkem z její strany zpřístupnit svoji továrnu všem inspekcím a vést aktuální účetní záznamy. V bodě 20 své repliky žalobkyně uvádí, že „v malé zemi s omezenými zdroji, jako je Srí Lanka, je rozumné přijmout systém, v němž jsou osvědčení o původu zboží na tiskopise A vydávána na základě odhadů budoucích výrobních nákladů, které podléhají dodatečné kontrole“. V bodech 52 až 54 repliky žalobkyně dodává, že článek 97t v té době platného nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3, dále jen „nařízení, kterým se provádí celní kodex“), upravuje postup pro dodatečné ověření uvedených osvědčení o původu. Podle žalobkyně Komise v napadeném nařízení neuvedla, proč nebylo možné mít k osvědčením o původu zboží na tiskopise A důvěru (bod 53 repliky), i když má povinnost „rozumně odůvodnit, proč nemohou být považovány za platné (bod 55 *in fine* repliky).
- 71 Zatřetí Komise se podle žalobkyně dopustila procesních a právních pochybení, jakož i nesprávných úvah při použití čl. 13 odst. 2 základního nařízení na výrobní operace, které byly prováděny na Srí Lance, a nikoli v Pákistánu. Komise tak překročila územní působnost šetření, když použila totéž ustanovení na jinou zemi než Pákistán. Kromě toho Komise použila nesprávné pravidlo – neboť použité ustanovení není pravidlem původu – aby chybným způsobem prokázala, že díly jízdních kol vyráběné na Srí Lance nejsou srílanského původu, a proto mohou být považovány za díly pocházející z Číny. Mimoto byly úvahy Komise nesoudržné, neboť správně uznala, že dotčené ustanovení není pravidlem původu, ale přesto ho jako takové použila na předmětná jízdní kola.
- 72 V situaci, kdy Komise měla v úmyslu odmítnout osvědčení o původu zboží na tiskopise A jako nedostatečné důkazy, by přitom zásady řádné správy a řádné péče vyžadovaly přinejmenším ověření původu dotčených dílů jízdních kol v souladu s preferenčními a nepreferenčními pravidly původu stanovenými nařízením Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), a nařízením, kterým se provádí celní kodex. Žádné takové ověření nebylo nicméně provedeno.
- 73 Komise zprvce tvrdí, že čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení nikterak neodkazuje na „původ“ dílů, ale prostě používá faktický termín „pocházejí ze země“. Uvedené ustanovení tak neobsahuje žádný odkaz v tom smyslu, že musí být uplatněno s využitím pravidel původu stanovených unijními celními předpisy, jak je tomu například u jiných ustanovení tohoto nařízení, jako je čl. 13 odst. 1 druhý pododstavec, který odkazuje na „mírnou úpravu dotčeného výrobku tak, aby spadal pod kódy celní nomenklatury, které nejsou obvykle předmětem opatření“. Článek 13 základního nařízení tudíž zavádí odlišný právní režim s odlišnými mantinely, jejichž cílem je zajistit předvídatelnost kroků Unie proti obcházení opatření.

- 74 Zadržet, pokud jde o osvědčení o původu předložená žalobkyní, Komise se domnívá, že nepředstavují dostatečný důkaz k prokázání srilanského původu těchto dílů z důvodu nepřímých důkazů shrnutých v bodě 15 výše.
- 75 Zatřetí vzhledem k tomu, že judikatura přiznává unijním orgánům možnost využít soubor shodujících se nepřímých důkazů, je třeba z toho dovodit, že článek 13 základního nařízení byl vykládán tak, že neomezuje druh důkazů, o které se mohou orgány odpovědné za šetření opírat za účelem prokázání praktik obcházení.
- 76 Komise v bodech 3 a 42 dupliky tvrdí, že „obdobné“ použití čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení netvoří nezbytný základ pro odůvodnění jejího závěru, ale je „dodatečným ověřením“, které neměla povinnost provést, neboť „nespolehlivost [osvědčení o původu zboží na tiskopise A] a chybějící výrobní zařízení již postačovaly k tomu, aby [mohla] [...] dojít k závěru, že informace poskytnuté žalobkyní jsou nespolehlivé“. Upřesňuje, že výraz „kromě toho“ v bodě 101 odůvodnění napadeného nařízení potvrzuje charakter „dodatečného nástroje“, který má využití tohoto ustanovení.
- 77 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 13 odst. 1 základního nařízení mohou být antidumpingová cla uložená na základě tohoto nařízení rozšířena na dovoz obdobných výrobků, též mírně upravených, ze třetích zemí nebo částí těchto výrobků, jestliže dochází k obcházení platných opatření. Podle čl. 13 odst. 2 téhož nařízení se taková montáž, jakou provádí žalobkyně v projednávaném případě, považuje za obcházení platných opatření, pokud jsou splněny podmínky uvedené pod písm. a) až c) tohoto ustanovení (rozsudek ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 78).
- 78 Konkrétně z čl. 13 odst. 2 písm. a) a b) základního nařízení vyplývá, že montáž se považuje za obcházení opatření, pokud hodnota dílů „[pocházejících] ze země, na niž se vztahují opatření“, tvoří nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku (rozsudek ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 79).
- 79 Z toho vyplývá, že na základě čl. 13 odst. 2 základního nařízení musí unijní orgány prokázat – kromě splnění dalších podmínek v něm uvedených – že díly pocházející ze země, na niž se vztahují opatření, tvoří nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku. Nejsou však povinny prokázat, že tyto díly jsou původem z této země (rozsudek ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 84).
- 80 Ze základního nařízení, a zejména z jeho článku 13, však vyplývá, že cílem nařízení, kterým se rozšiřuje antidumpingové clo, je zajistit účinnost tohoto opatření a zabránit tomu, aby bylo obcházeno, zejména prostřednictvím montáží v Unii nebo ve třetí zemi. Opatření, kterým se rozšiřuje antidumpingové clo, má tak ve srovnání s původním aktem o uložení tohoto cla pouze vedlejší povahu. Bylo by tedy v rozporu s účelem a obecnou strukturou článku 13 uvedeného nařízení uložit antidumpingové clo, původně uložené na dovoz výrobků původem z určité země, na dovoz částí tohoto výrobku ze země, na niž se vztahují opatření, pokud příslušné hospodářské subjekty provádějící montáž, jež jsou předmětem šetření Komise, prokážou, že tyto části, které tvoří nejméně 60 % celkové hodnoty částí montovaného výrobku, mají původ v jiné zemi. V takové situaci totiž montážní operace nelze považovat za obcházení původně uloženého antidumpingového cla ve smyslu článku 13 základního nařízení (rozsudek ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 85).
- 81 Z tohoto důvodu je třeba čl. 13 odst. 2 základního nařízení vykládat v tom smyslu, že montáž na území Unie nebo ve třetí zemi se považuje za obcházení platných opatření, pokud, mimo splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení, díly, které představují 60 % a více celkové hodnoty částí montovaného výrobku, pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření, neprokáže-li dotýčný hospodářský subjekt unijním orgánům, že tyto díly mají původ v jiné zemi (rozsudek ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 88).

- 82 Tento důkaz může být poskytnut v různých situacích, a nikoliv pouze v případě tranzitu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 87).
- 83 Z toho plyne, že ačkoli pro účely použití čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení obecně stačí zabývat se pouze „proveniencí“ dílů použitých pro montáž finálního výrobku, může být v případě pochybností nutné ověřit, zda jsou díly „pocházející“ ze třetí země ve skutečnosti původem z této země.
- 84 Pokud jde o pojem „pocházejí ze“ použitý v čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení, je třeba poznamenat, že i když toto nařízení neobsahuje jeho definici, používá ho opakovaně a spojuje ho systematicky s pojmem „dovoz“. Výraz „[dovoz ze]“ je tak například uveden v bodě 8 odůvodnění, jakož i v čl. 2 odst. 7 písm. a), čl. 3 odst. 4, čl. 9 odst. 5 a 6 a čl. 13 odst. 1 uvedeného nařízení. Varianta tohoto pojmu byla také použita v bodě 54 odůvodnění napadeného nařízení. Tento výraz je také přeložen do jiných jazykových verzí těchto ustanovení základního nařízení. Tak je tomu například u verze anglické (*imports from*), německé (*Einführen aus*), bulharské (*внос od*), chorvatské (*uvoza iz*) a litevské (*importui iš*). Z toho vyplývá, že pojem „pocházejí ze“ ve smyslu čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení je třeba chápat tak, že odkazuje na dotyčné dovozy, a tedy na zemi vývozu.
- 85 Tento výklad je ostatně v souladu s cílem, ze kterého vychází článek 13 základního nařízení a kterým je účinnost opatření pro boj proti obcházení, tím že stanoví efektivní a praktické řešení umožňující Komisi zabývat se pro účely použití čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení pouze „proveniencí“ částí použitých pro montáž finálního výrobku.
- 86 V projednávaném případě ze spisu, a zejména z tabulky F.2 připojené k formuláři, která je ostatně mezi stranami nesporná, vyplývá, že nejméně 47 % dílů použitých pro montáž jízdních kol v Pákistánu bylo dovezeno ze Srí Lanky poté, co byly vyrobeny v této zemi. Předpoklad pouhého tranzitu přes tuto zemi tak neodpovídá okolnostem daného případu. Z tohoto důvodu je třeba konstatovat, že tyto díly mohou být považovány za „pocházející“ ze Srí Lanky.
- 87 Jak však vyplývá z judikatury shrnuté v bodech 79 až 82 výše, tento závěr nemůže zabránit Komisi, aby v případě pochybností ověřila, zda díly „pocházející“ ze Srí Lanky nejsou ve skutečnosti původem z jiné země, například ze země, na niž se vztahují opatření, v projednávané věci z Číny.
- 88 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že argument Komise, podle kterého je „původ“ dílů pro účely použití čl. 13 odst. 2 základního nařízení irelevantní, nezohledňuje zcela výklad tohoto ustanovení provedený unijním soudem.
- 89 Kromě toho je tento argument Komise v rozporu se skutečností, že sama posuzovala původ dotčených dílů jízdních kol. Zaprvé totiž tabulka F.2 formuláře, které Komise ostatně věnovala v rámci inspekce značnou pozornost, zejména vyžaduje, aby byl uveden „původ“ dílů jízdních kol použitých při montáži v Pákistánu. Zadruhé z bodů 98 a 101 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že Komise ověřovala, zda jsou osvědčení o původu předmětného zboží na tiskopise A dostatečným důkazem k prokázání „původu“ dotčených dílů jízdních kol. Zatřetí poté, co došla k závěru, že uvedená osvědčení o původu nepředstavují dostatečný důkaz k prokázání „původu“ dílů jízdních kol, Komise použila kritéria čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení, aby ověřila „původ“ uvedených dílů, jak sama uvedla během slyšení před úředníkem pro slyšení a jak vyplývá ze zápisu z tohoto slyšení.
- 90 Ačkoli ze znění bodu 101 *in fine* odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že Komise dospěla k závěru, že dotčené díly jízdních kol „pocházejí“ z Číny, jelikož více než 60 % těchto součástí bylo vyrobeno ze surovin pocházejících z Číny a přidaná hodnota byla nižší než 25 % výrobních nákladů, z několika informací ve spisu, a zejména z informací uvedených v bodě 89 výše, vyplývá, že Komise použila kritéria čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení, aby ověřila „původ“ těchto dílů. Tyto terminologické výkyvy tak svědčí o určitém zmatku na straně Komise, pokud jde o pojmy „provenience“ a „původ“.

- 91 V každém případě z bodů 81 až 86 výše vyplývá, že v projednávaném případě dotčené díly jízdnic kol „pocházejí“ ze Srí Lanky, ale Komise byla oprávněna požádat žalobkyni, aby předložila důkazy o tom, že uvedené díly nejen „pocházejí“ ze Srí Lanky, ale jsou také původem z této země.
- 92 Za těchto okolností je třeba ověřit, zda Komise mohla, aniž se dopustila nesprávného právního posouzení, dospět k závěru, že díly jízdnic kol pocházející ze Srí Lanky byly ve skutečnosti čínského původu.
- 93 V tomto ohledu je třeba posoudit zaprvé důkazní hodnotu osvědčení o původu zboží na tiskopise A předložených žalobkyní jako důkaz srílanského původu dotčených dílů jízdnic kol, které však Komise odmítla (dále jen „sporná osvědčení“), a zadruhé náklady na výrobu uvedených dílů předložené žalobkyní na žádost Komise, na které Komise použila *per analogiam* čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení.

– K důkazní hodnotě sporných osvědčení

- 94 Vzhledem k tomu, že některé z argumentů žalobkyně by mohly být vykládány tak, že zpochybňují odůvodnění napadeného nařízení, pokud jde o posouzení důkazní hodnoty osvědčení o původu zboží na tiskopise A provedené Komisí, je třeba konstatovat, že z bodů 98, 100 a 101 odůvodnění napadeného nařízení, jejichž obsah byl uveden v bodě 23 výše, výslovně vyplývá, že Komise jasně a zevrubně uvedla důvody, proč v projednávaném případě nemohla mít důvěru k některým osvědčením o původu zboží na tiskopise A předloženým žalobkyní. Odůvodnění obsažené v napadeném nařízení proto splňuje požadavek uvedený v článku 296 SFEU.
- 95 Pokud jde o samotná sporná osvědčení, je třeba zaprvé připomenout, že osvědčení o původu zboží na tiskopise A jsou osvědčení o preferenčním původu, jež byla v rozhodné době v souvislosti s Uní upravena články 97k až 97u nařízení, kterým se provádí celní kodex, a jež vývozcí umožňovala prokázat původ zboží, které vyvážel. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podle čl. 97k odst. 1 nařízení, kterým se provádí celní kodex, byla každá zvýhodněná země povinna dodržet nebo zajistit dodržení pravidla původu a pravidla pro vyplňování a vydávání osvědčení o původu zboží na tiskopise A.
- 96 Osvědčení o původu zboží na tiskopise A se tak běžně používají v mezinárodním obchodě jako prostředek potvrzující původ zboží, ke kterému se vztahují. Kromě toho unijní orgány často vyžadují jejich předložení, a to i v souvislosti s antidumpingovými řízeními, aby se ujistily o původu dotčeného výrobku. Svědčí o tom v projednávaném případě skutečnost, jež byla potvrzena na jednání, že Komise přijala osvědčení o původu zboží na tiskopise A předložená žalobkyní, jež se týkala dílů jízdnic kol vyrobených společností Vechenson, jako dostatečný důkaz o jejich srílanském původu (viz bod 15 výše).
- 97 Je však třeba uvést, že v souladu s článkem 26 nařízení č. 2913/92, ve znění platném v rozhodné době, mohly celní orgány v případě vážných pochybností požadovat dodatečné doklady prokazující, že původ zboží je stanoven v souladu s příslušnými unijními předpisy. Za tímto účelem článek 97t nařízení, kterým se provádí celní kodex, ve znění platném v rozhodné době, zavedl dodatečné ověření osvědčení o původu zboží na tiskopise A, které se provádělo namátkově anebo vždy v případech, kdy měly celní orgány členských států odůvodněné pochybnosti o pravosti těchto dokladů.
- 98 Z těchto ustanovení lze vyvodit, že i když mají osvědčení o původu zboží na tiskopise A důkazní hodnotu, pokud jde o původ zboží, ke kterému se vztahují, tato hodnota není absolutní. Takové osvědčení vydané třetí zemí totiž nemůže unijní orgány vázat, pokud jde o původ tohoto zboží, a bránit jim ověřit ho jiným způsobem, pokud existují objektivní nepřímé důkazy spolehlivého a soudržného charakteru, které budí pochybnosti o skutečném původu zboží, na které se tato osvědčení vztahují. V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že dodatečná ověření by byla do značné míry zbavena

své užitečnosti, pokud by použití těchto osvědčení mohlo samo o sobě odůvodnit prominutí cla (rozsudky ze dne 11. července 2002, *Hyper v. Komise*, T-205/99, EU:T:2002:189, bod 102, a ze dne 16. prosince 2010, *Hit Trading a Berkman Forwarding v. Komise*, T-191/09, nezveřejněný, EU:T:2010:535, bod 97).

- 99 Zadruhé z čl. 6 odst. 8 základního nařízení vyplývá, že s výjimkou okolností uvedených v článku 18 tohoto nařízení týkajících se nedostatečné spolupráce – článku, který nebyl v projednávaném případě použit, jak bylo uvedeno v bodě 67 výše – se správnost informací poskytnutých účastníky řízení, o něž se mají opírat závěry Komise, co nejdůkladněji ověřuje. Toto ustanovení tedy rovněž ospravedlňuje nejen možnost, ale také povinnost Komise ověřit doklady, které jsou jí předloženy. Tato povinnost se v oblasti antidumpingu uplatní přirozeně, aniž jsou dotčeny zvláštní postupy stanovené pro tento účel ve prospěch celních orgánů, a tím spíše že v projednávaném případě Komise nezpochybnila platnost sporných osvědčení jako takovou, ale pouze dostatečnou míru jejich důkazní hodnoty.
- 100 V projednávaném případě došla Komise k závěru, že sporná osvědčení nemohou být považována za dostatečný důkaz k prokázání původu dotčených dílů jízdních kol, a to na základě řady objektivních, spolehlivých a soudržných nepřímých důkazů, které žalobkyně ostatně nevyvrátila.
- 101 V tomto ohledu zaprvé bylo Komisí zjištěno, že sporná osvědčení nebyla vydána na základě skutečných výrobních nákladů, ale vycházela z odhadů budoucích výrobních nákladů, což neposkytuje žádnou záruku, že součásti jízdních kol byly skutečně vyrobeny s předpokládanými náklady. Jednalo se pouze o celkové odhady výrobních nákladů, které platily pro neurčitý objem výroby po dobu přibližně jednoho roku, což ostatně žalobkyně sama potvrdila (body 98 a 101 odůvodnění napadeného nařízení). Kromě toho Komise uvedla, že pro některé typy rámu a vidlic, pro které byla sporná osvědčení vydána, chyběly výkazy nákladů (bod 98 odůvodnění napadeného nařízení), např. pro rámy a vidlice 24 a 26 palců, a že některá z těchto osvědčení byla vydána bez výkazů nákladů, a to zejména v případě 10 palcových řídítek.
- 102 Zadruhé srílanské orgány Komisi potvrdily, že použily tuto obecnou metodiku u společnosti Great Cycles, aniž provedly dodatečnou kontrolu.
- 103 Zatřetí Komise poukázala na skutečnost, že výkazy nákladů předložené na podporu žádosti o vydání sporných osvědčení byly vypracovány pro jednotlivé velikosti dílů jízdních kol – rámy, vidlice, ráfky a pneumatiky – a nikoli pro individualizované výrobky.
- 104 Začtvrté hodnota FOB uvedená ve sporných osvědčeních neodpovídala hodnotě uvedené v jiných dokladech předložených žalobkyní, například v tabulce F.2 (viz body 9 a 12 výše) nebo na některých fakturách týkajících se obchodních vztahů mezi společností Great Cycles a žalobkyní, společností Flying Horse a žalobkyní nebo společnostmi Great Cycles a Flying Horse. Pokud jde o některé z těchto faktur, žalobkyně nesprávně tvrdí, že odkaz na deset z nich v žalobní odpovědi je nepřípustný, neboť nebyly uvedeny v závěrech Komise. Ze spisu totiž vyplývá, že tyto faktury předložila Komisi v průběhu inspekce na místě sama žalobkyně a že tyto doklady, na něž bylo odkazováno v tabulce F.2, byly předmětem sporu v rámci správního řízení. Komise tedy byla oprávněna na ně poukázat i v rámci tohoto řízení.
- 105 Za zvláštních okolností tohoto případu a s ohledem na všechny nepřímé důkazy uvedené v bodech 101 až 104 výše se tedy Komise mohla právem domnívat, že sporná osvědčení nepředstavují dostatečný důkaz k prokázání původu dílů jízdních kol.
- 106 Z tohoto hlediska je proto nezbytné zamítnout tento žalobní důvod jako neopodstatněný.

– K použití čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení „per analogiam“

- 107 Komise poté, co odmítla sporná osvědčení jako nedostatečný důkaz k prokázání srílanského původu dotčených dílů jízdních kol, požádala žalobkyni, aby předložila výkazy výrobních nákladů na tyto díly během sledovaného období v požadovaném formátu, a žalobkyně této žádosti vyhověla. Komise tedy na základě jejích výrobních nákladů použila „per analogiam“ kritéria čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení za účelem ověření „původu“ uvedených dílů (podle zápisu ze slyšení před úředníkem pro slyšení) nebo jejich „provenience“ (podle znění bodu 101 *in fine* odůvodnění napadeného nařízení, viz body 89 a 90 výše).
- 108 Jak přitom bylo uvedeno v bodě 86 výše, v projednávaném případě tyto díly „pocházejí“ ze Srí Lanky. Zbývá tedy ještě ověřit, zda Komise mohla, aniž se dopustila nesprávného právního posouzení, v projednávaném případě použít „per analogiam“ čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení za účelem ověření původu těchto dílů.
- 109 V této souvislosti je třeba uvést, že výrobní náklady předložené žalobkyní za tímto účelem nebyly Komisí odmítnuty jako nedostatečné nebo nespolehlivé. Naopak ze spisu i z bodů 13 a 101 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že Komise za účelem použití „per analogiam“ čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení vycházela právě z těchto informací.
- 110 Komise přitom tím, že „per analogiam“ použila čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení, ve skutečnosti zkoumala, zda výroba dílů jízdních kol na Srí Lance obchází antidumpingová opatření uložená na jízdní kola pocházející z Číny, což však nebylo předmětem šetření, které vedlo k přijetí napadeného nařízení.
- 111 Ze samotného znění čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení totiž vyplývá, že se vztahuje na „montáž“, takže v něm uvedené pravidlo 60 % se vztahuje na celkovou hodnotu částí „montovaného výrobku“. Je přitom nesporné, že v projednávaném případě nebyla předmětem šetření „montáž“ jízdních kol na Srí Lance ani se toto šetření nijak nezaměřovalo na jízdní kola „montovaná“ v uvedené zemi.
- 112 Kromě toho čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení nepředstavuje pravidlo o původu, jak ostatně uznává sama Komise v bodě 101 odůvodnění napadeného nařízení a potvrzuje ve svých písemnostech. Nemůže tedy být „per analogiam“ použit za účelem určení původu zboží, a to tím spíše že se kritéria stanovená v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení značně liší od kritérií týkajících se pravidel původu. I v případě zjištění, že více než 40 % celkové hodnoty dílů montovaného výrobku představují díly původem z jiné země, než je ze země, na niž se vztahují opatření, by přitom nebylo možné montáž považovat za obcházení původně uloženého antidumpingového cla ve smyslu článku 13 základního nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek dne 26. září 2000, *Starway v Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 85).
- 113 Kromě toho z čl. 14 odst. 3 základního nařízení vyplývá, že „[n]a základě tohoto nařízení mohou být přijata zvláštní ustanovení, zejména pokud se jedná o společnou definici pojmu původ výrobku obsaženou v nařízení [č. 2913/92]“. Je však nesporné, že před vstupem v platnost napadeného nařízení nebyla taková ustanovení přijata (v tomto smyslu viz rozsudek dne 26. září 2000, *Starway v Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 108).
- 114 Komise se tedy tím, že „per analogiam“ použila čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení na díly jízdních kol nakoupených ze Srí Lanky s cílem ověřit jejich původ v rámci montáže v Pákistánu, dopustila nesprávného právního posouzení.
- 115 Žádný z argumentů, které Komise předložila, tento závěr nezpochybňuje. Zprvce, pokud jde o argument předložený v duplice, podle kterého Komise nebyla povinna vzít v úvahu další faktory, jelikož absence dostatečně důkazní hodnoty sporných osvědčení jí umožňovala zamítnout žádost

o osvobození na tomto samotném základě, je třeba uvést, že z žádného ustanovení napadeného nařízení nevyplývá, že použití čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení „*per analogiam*“ na díly jízdních kol nakoupených ze Srí Lanky bylo provedeno jen pro úplnost. Naopak z několika bodů odůvodnění napadeného nařízení, například z bodů 13, 98, 100 a 101 vyplývá, že tento důvod byl zásadním prvkem zkoumání provedeného Komisí, přičemž byl vznášen a diskutován v průběhu celého řízení, které vedlo k přijetí napadeného nařízení. Komise nemůže v tomto ohledu vyvozovat žádný pádný argument z použití slov „kromě toho“ (moreover) v bodě 101 odůvodnění napadeného nařízení, jelikož tento důvod je uveden v několika dalších bodech odůvodnění a tato slova označují pouze doplnění určitého argumentu, aniž znamenají, že toto doplnění je nadbytečné.

- 116 Zadruhé Komise sama uznává, že okolnosti projednávané věci, byť jistě diskutabilní, nepostačují jako takové k tomu, aby „přesvědčivým způsobem prokázovaly, že se žalobkyně podílela na praktikách obcházení v Pákistánu v průběhu období šetření“ (bod 11 *in limine* dupliky). V důsledku toho se Komise nemůže pouze dovolávat „souboru nepřímých důkazů“, aniž by prokázala, že byly splněny podmínky stanovené v čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení, a to tím spíše že žalobkyně byla považována za spolupracující, jak již bylo uvedeno v bodě 21 výše.
- 117 Zatřetí a v každém případě z judikatury vyplývá, že Komise musí zkoumat dokumenty předložené v rámci šetření příslušným hospodářským subjektem nikoli povšechně, ale pečlivě a nestranně, aby prokázala správnost svých prohlášení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2000, *Starway v. Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, bod 115). Komise tedy nemůže odhlédnout od informací předložených žalobkyní za účelem prokázání původu dotčených dílů jízdních kol pod záminkou, že takový přezkum není nutný, a to tím spíše že sama Komise vycházela z těchto informací, například z informací uvedených v tabulce F.4.1, aniž zpochybnila jejich důvěryhodnost, aby „*per analogiam*“ použila čl. 13 odst. 2 písm. b) základního nařízení.
- 118 Konečně skutečnost, že kontrola výrobních nákladů na dotčené díly byla provedena „na papíře“, jelikož výrobní nástroje byly přestěhovány, není rozhodující vzhledem k tomu, že Komise nepopírá, že během sledovaného období byly dotčené díly vyráběny na Srí Lance. V každém případě tato skutečnost nemůže sama o sobě zmírnit nesprávné právní posouzení, jehož se dopustila Komise.
- 119 Z výše uvedeného vyplývá, že jediný žalobní důvod je opodstatněný. Je tedy třeba mu vyhovět, a v důsledku toho zrušit napadené nařízení v rozsahu, v němž se týká žalobkyně.

K nákladům řízení

- 120 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 121 Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.
- 122 Vedlejší účastník řízení ponese vlastní náklady řízení v souladu s čl. 138 odst. 3 jednacího řádu.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/776 ze dne 18. května 2015, kterým se konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (EU) č. 502/2013 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných**

z Kambodži, Pákistánu a Filipín, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Kambodži, Pákistánu a Filipín, se zrušuje v rozsahu, v němž se týká společnosti Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd.

- 2) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společností Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd.**
- 3) European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) ponese vlastní náklady řízení.**

Tomljenović

Marcoulli

Kornezov

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. října 2017.

Podpisy.